

indrømme Rigtigheden af. Min Hovedgrund til at turde vove at gaa med til de store Udgifter er den, at man fastsætter en Formue- og Indtægts- skat, saaledes at de Mænd komme til at bære Udgiften, der kunne bære den. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Mellemklassen lige saa vel bør rammes, som dem, der ere over den, fordi denne Klasse er den talrigste; men jeg kan ikke erkjende Rigtigheden af, at denne Skat ikke skulde staa i nogen Forbindelse med Forsvarsvesenet. Det forekommer mig tværtimod, at en saadan Skat er nødvendig, naar man forlanger saa store Sum- mer som dem, her ere forlangte. Vi have jo endog hørt af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds (N. P. Jensen), om man ikke havde vidst det i Forveien, at man i Rigsraadets Tid, da Landet var $\frac{2}{5}$ større, end det nu er, fandt, at man ikke havde nær saa god Naad til at turde vove at gaa med til saa store Forsvars- udgifter som de, vi nu byde; men jeg vil da sige, at vi ere berettigede til at gaa ud fra, at den nuværende Tid er af en saadan Betskaffenhed, at man tør gaa med til saa store Udgifter. — Det blev dernæst sagt af det ærede Medlem, at dette Spørgsmaal ikke egnede sig til at være et Valgprogram. Jeg er maaske den, der først har ladet en Antydning falde her i Thinget om dette Spørgsmaal; men det var kun en Antydning, og jeg skal nu udtrykke min Tanke noget bestemtere. Jeg vil da sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man tør gaa til saa store ekstraordinære Udgifter, som her er Tale om, er et Spørgsmaal, der al- drig har været drøftet omkring i Folket. Man har fra flere Sider talt om, at de Adresser, som vare indsendte, skulde vidne om, at der var en stor Tilbøjelighed i Folket til at ofre ikke Ubety- deligt til vort Forsvarsvesen, og, dersom dette er rigtigt — hvad jeg forresten tillader mig at be- tvivle — er jo Intet mere heldigt, end at netop dette Spørgsmaal virkelig bliver drøftet ude i Be- folkningen. Jeg gjentager, hvad jeg har sagt en- gang før, at jeg, selv om der ikke skulde komme andre Kollisioner, dog vilde finde det rigtigt, om Regjeringen opløste Thinget for at spørge Folket, hvorledes det i det Hele stillede sig til denne Sag. (N. P. Jensen: Man behøver ikke at spørge vore Valgere derom!). Det ærede Medlem siger, at man ikke behøver at spørge vore Valgere derom; men jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Med- lem ogsaa synes, det er underligt, at man skal spørge os derom; vi se nu imidlertid noget ander- ledes paa Sagen end det ærede Medlem. Det er ganske rigtigt, at Valgerne noget ere nødt til at se paa Sagen, saaledes som Rigsdagsmændene fremstille den; men de kunne dog maaske sige, og det har man hørt saa ofte sige i Jylland: Vi indse ikke, det nytter noget, at man gaar til disse Udgifter, fordi man dog ikke kan gjøre Noget imod den Fjende, som med Sandsynlighed vil an- gribe os. Det kan godt være, at det ærede Med-

lem kan møde en aadan Indsigelse, forsaavidt han igjen skulde komme over til sin Valgfreds. Jeg har ikke lagt Mærke til, om der er kommet nogle af de saakaldte Fredsadresser fra det ærede Medlems (N. P. Jensen) Valgfreds, men ialt- fald er der kommet mange fra Aarhus og Ran- ders Amter, og det kunde da gjerne være, at det ærede Medlem kunde komme til at løbe Linen ud paa dette Spørgsmaal. Hvorledes man end ser paa Sagen, forekommer det mig, at, om man end her tror at turde gaa til disse store Udgifter ved Ligning af en Formues- og Indkomstskat, staa- det endda tvivlsomt for Mange, om de endog under denne Form tør vove at gaa med dertil. Jeg kan godt forstaa, at de ærede militære Herrer fra deres Side finde, at man bør gaa til langt Mere, end man gjør; men det forekommer mig da høist forunderligt, at man ikke fra de samme Herrer Side hører en enstemmig Tilslutning til vort Forslag. Det ærede Medlem for Kjøben- haans 3die Valgfreds (Overmoes): tvister paa So- vedet; men jeg maa ærlig tilstaa, jeg havde ventet, at han var optraadt paa en nogen anden Maade, end han har gjort. Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa Flertallet har stillet sig, kunde berettigede til at antage, at man ikke — jeg skal ikke bruge noget stærkt Udtryk — skulde høre Mindretallets Ordfører udtale sig paa den Maade om Flertallet, som han gjorde. Det forekommer mig imidlertid, at man, hvorledes man end vender og dreier sig, skal — havde jeg nær sagt — have Brygl. Tidligere har man sagt: I ville Intet, I søge paa alle mulige Maader at skyde Over bort fra Sagen. Nu byder man en Sum, man tilbyder selv at tage Del i at betale Pengene — jeg siger, at Ingen bliver mere ramt af denne Indkomstskat end Gaardmændene, — nu til- byde vi at gaae ind paa en hel Del af de Her- rers Forlangender, men nu ville de heller ikke have det. Det er mig noget uforklarligt, og jeg frugter virkelig for, at Enden bliver, at man Intet faar. Havde man haft en Regjering, som vilde komme os imøde, og havde man fra de Herrer Side hørt, at man vilde komme os imøde — havde Sagen været en hel anden, men hvorledes man end hører sig ad, bliver Facit dette, at man gaar imod Flertallet.

Thorup: Jeg maa begynde med at ud- tale, at der skal en vis Driftighed til at vove at tage Dildet i en saa vigtig Sag som denne, navn- lig for Medlemmer, som ere usagkyndige; thi man hører ikke alene udenfor denne Sal, men endog i selve Salen, at man her skal lade de særlig Sag- kyndige raade, og at det navnlig er dem, man skal følge. Jeg tror dog, det er en feilagtig Op- fattelse af Representationen, at de særlig Sag- kyndige alene skulle afgjøre Spørgsmaal, dem vedrørende; thi vil man følge denne Sætning i Praxis, vil Følgen deraf blive, at enhver Sag